

[Socialministeren.]

på det her skitserede grundlag. Forretningsudvalget for fortsættelsessygekasserne under ledelse af den 90-årige hr. P. J. Pedersen svarede nej og gjorde det i saglig form. Jeg fik umiddelbart den opfattelse, at fortsættelsessygekassen ville foretrække et sådant taktisk udgangspunkt for den forhandling, der kommer, og det er der vel ikke stort at sige til. Det er helt hyggeligt, synes jeg, at møde dette forretningsudvalg med dets gamle bekendte: hr. Juliussen, der i sin tid var borgmester i Horsens, og hr. Holger Larsen, der engang var formand for dette tings finansudvalg. Det er da godt, sagde jeg til mine gamle partifæller inden for fortsættelsessygekassens ledelse, at der i denne urolige verden i det mindste er ét sted, hvor man kan overleve.

Der er for mig ingen tvivl om, at et stort antal medlemmer i fortsættelseskasserne vil være villige til at indgå i en forhandling, når først folketinget har afstukket den kommende organisationsordning. Der er nu engang mennesker, der foretrækker realiteter fremfor meget andet.

Det er ikke muligt at sige, hvorledes en forhandlingssituation, som har to års maksimal løbetid, vil forme sig. Fortsættelseskasserne har vel en naturlig afgang på en snes tusinde medlemmer pr. år — et halvt hundrede tusinde på et par år — og hertil kommer, kunne jeg tænke mig, nogle titusinder, som ligger nærmest sygekassegrænsen, og som måske nok kan tænke sig at vende tilbage til en statsanerkendt ordning.

Hvis man tør drage paralleller med andre områder, skulle man på forhånd tro, at fortsættelseskasserne ville foretrække en forhandling, inden en eventuel udtynding af medlemsbestanden har fundet sted, men på den anden side er der ikke grund til at fordybe sig i tænkte situationer. Det ordner sig nok alt sammen.

Det er også mit svar på de spørgsmål, der er rejst vedrørende formuerne i fortsættelsessygekasserne. Over for disse spørgsmål vil jeg gerne sige, at der efter min opfattelse har været tillagt hele dette problem en for stor betydning. Disse kassers samlede formue udgør ca. 27 mill. kr. — 26,8 mill. kr., altså pr. medlem knap 70 kr., nøjagtigt 67 kr. 68 øre. Hvis man overførte denne

formue til sygekasserne samtidig med, at deres medlemstal blev forøget med fortsættelsessygekassernes medlemmer, ville den overførte formue få en endnu mindre betydning, fordi den så skulle fordeles på et langt større antal medlemmer. Sygekassernes gennemsnitlige formue ville på den måde alene blive forøget med ca. 10 kr. pr. medlem. Jeg kan ikke se, at der knytter sig nævneværdig interesse hertil. En overførelse af fortsættelsessygekassernes formue samtidig med en samlet overgang til sygekasserne af deres medlemmer vil derimod spille en rolle for medlemmerne i gruppe B, idet man ved en sådan overførelse lettere kunne forøge refusionerne af lægeudgifter for denne medlemsgruppe; man kunne faktisk nå frem til en hurtig ligestilling med A-gruppen.

Jeg finder på ny anledning til at fremhæve, at det foreliggende lovforslag ikke tager stilling til spørgsmålet om fortsættelsessygekassernes formuer, idet der gives anvisning på en forhandling mellem de interesserede parter, og jeg udtrykker håbet om, at de forhandlinger, der vil komme, må føre til et positivt resultat, når det kan overses, hvilke hovedretningslinjer det høje ting vil afstikke for den kommende lovgivning.

Jeg ser, at en medarbejder ved Langelands Folkeblad, redaktør Einar Poulsen, har fremsat den tanke, at formuen overgik til en fond, der skulle opføre og drive moderne sygehjem, altså humanitære institutioner. Tanken er i alt fald ganske smuk, men alle tanker herom må afvises, indtil forhandlingerne afklarer, hvad der skal ske.

Om det juridiske problem ved en overførelse af formuerne skal jeg alene bemærke, at problemet er vanskeligt, men at jeg ikke har fundet anledning til at lade det uddybe, fordi jeg håber, at spørgsmålet ordnes i god ånd ved forhandling mellem parterne. Hvis man, som der står i visse skrivelser, vil overgå til private foreninger, er det selvfølgelig en grundlovshjemlet retting, men hvis der sker en udtynding af fortsættelsessygekassernes medlemsbestand — jeg siger hvis — således at der bliver et misforhold mellem dem, der har formue, og den kreds, der faktisk skabte den, bliver der selvsagt ikke blot et juridisk, men også et samfundsmoralsk problem.

Og så vil jeg i øvrigt mene — præterea censeo — at lægerne bør have gode arbejds-